

qua de astantibus aquam super caput infans, dicens: Creatura Dei ego te baptizo &c. & erit baptizatus. Si vero, non caput, sed aliud membrum emiserit, & super illud membrum aquam effundero, praedicto modo fuerit baptizatus, & postea vivus natus fuerit, non iudicamus, talem esse baptismum. Concilium vero Trevirense anni 1310. discrimen faciens inter membra principalia, & minus principalia, idem statuit, quod nuper laudati Theologi opinantur; c. enim 114. haec habet, *ead. tom. 4. Theol. Aneidoior. col. 268.* „Si autem, muliere in partu laborante, infans in ventre matris tantum caput emiserit, & nasci nequeat, mox aliqua de obstetricibus aquam super caput infantis infundat, dicens: Ego baptizo te &c. & erit baptizatus. Idemque dicendum est, pro ut quidam asserunt, si maior pars corporis praesentem caput, appareat, baptizatur; seorsus, si minor, solus pes, vel sola manus appareat, baptizari non debet, quod si fiat, nihil agitur. Cum enim partus tunc non nascatur, nec tunc vitam renasci potest.”

X. Cum itaque haec controversia haereticis indecisa remaneat, uti sciret animadvertit Cardinalis de Rohan in suo Rituali Argentiniensi ad tit. de Baptismo §. 5. inquit: *Utrum ritus ut Baptismus, non in capite, sed in alia parte corporis facit collatum, multi non immerito dubitant;* idcirco cavere debet Episcopus, ne in sua Synodo aliquid quoad eam decrevat; sed id seculum curabit, ut Parochi, caeterique, quorum interest, illud exacte esequantur, quod in Romano Rituali praescribitur, sicuti optime animadvertit citatus Gibertus in consuli. Canonice. de Sacramento Baptismi con. ult. 22. ubi Synodos asserit

Ritualia Romano conformes, ejusque vestigiis inherentes.

CAPUT VI.

De forma conditionata Baptismatis, alteriusque Sacramenti characterem imprimentis; ubi de Baptismo collato infanti, qui jam indubitanter mortuus, per miraculum ad vitam creditur revocari.

Quoniam in precedenti capite superius facta est mentio formae conditionatae Baptismatis, necessarium ducimus, de eadem hic ex professo agere, ne deinceps Episcopales Synodi, de illa loquentes, errent; si curi re ipsa non paucas hac in re errasse comperimus. Eam à Scholasticis esse adinventam, & in Ecclesiam invectam, plerique viri eruditi existimarunt; sed eos toto coelo aberrasse ait Martene de antiquis Eccles. ritib. tom. 1. lib. 1. cap. 1. art. 16. num. 10. Siquidem, longè ante Scholasticos, S. Bonifacius, Archiepiscopus Moguntinus, in suis statutis, circa annum 745. ordinitis, & tom. 1. Spicilegii à Luca Daclerio editis, cap. 28. haec habet: *Si de aliquibus dubium sit, utrum sint baptizati, absque ullo scrupulo baptizentur, his tamen verbis praemisissis: non te rebaptizo, sed si nondum es baptizatus, egote baptizo.* Idemque, ac totidem verbis, statutum legitimus Capitulari. lib. 6. cap. 181. apud Baluzium tom. 1. pag. 534. è quibus idem decretum excerptit, ac suae Canonum Collectioni sub tit. 11. cap. 17. inseruit Isaac Episcopus Lingonensis, apud Harduinum Collect. Concil. tom. 5. vob. 447. Licet porro, ante saeculum VIII. praedictae conditionatae formulae expressam mentionem in Conciliis, & Patribus non inveniamus, quemadmodum

dum praeter laudatum Martene, observarunt Juvenis de Sacram. dissert. 1. quest. 3. cap. 5. art. 1. & Tournely praelect. tom. 6. de Sacram. in genere quest. 1. art. 4. conclus. 2. non rectè tamen inde intrulit Natalis Alexander hist. Eccles. saecul. IX. cap. 4. art. 12. illam non fuisse in usu; quinimò ex antiqua, & constanti Ecclesiae praxi oppositum colligi putamus; quod hac ratiocinatione ostendimus. Perpetuum Catholicæ Fidei dogma fuit, unicum esse Baptisma, juxta illud Apostoli ad Ephes. 4. Unus Dominus, una Fides, unum Baptisma; quod propterea semel rite collatum, sine gravi periculo iterari posse, semper Ecclesia negavit, uti constat ex can. 47. Apostolor. juxta versionem Dionysii, ex can. 3. Concilii Valentini anni 574. & ex can. 38. Concilii Carthaginiensis III. anni 397. quibus in locis temerè rebaptizantes gravibus subduntur poenis, & Ecclesiastica communione privantur. At eadem Ecclesia, quæ ita docuit, eos nihilominus, de quibus dubitatur, an essent in Christo regenerati, incunctanter baptizandos praecipit; quod innumeris testimoniis comprobatur. Saeculo III. disputatum fuit de Baptismo Clinicoorum, num scilicet validum esset Baptisma per aspersionem datum aegrotis in lecto decumbentibus; consulitur Cyprianus; respondet Sanctus Doctor epist. 76. ad Magnum, validum quidem sibi illud videri; iis autem, qui dubitabant auctorem se esse, ut illud iterum conferrent: *Si aliquis existimat (ait Cyprianus) eos nihil consequutos, eo quod aqua salutaris tantum perfusi sunt, sed inanes, & vacui sunt; non deceptantur, ut, si incommodum languoris evaserint, & convalescerint, baptizentur.* Saeculo v.

à Legatis Maurorum interrogatus 12. Concilii Carthaginiensis V. (altiss. VI.) anni 431. quid agendum foret de pueris, qui an baptizati essent, nemo certo sciret; ad quod responderunt Patres can. 6. Collectionis Harduini tom. 1. col. 937. *Placuit de infantibus, quoties non inveniantur certissimi testes, qui eos baptizatos esse, sine dubitatione teneantur, neque ipsi sunt per atatem idonei de traditis sibi Sacramentis respondere, absque ullo scrupulo eos esse baptizandos, ne ista trepidatio eis faciat Sacramentorum purgati ne privari; eundemque canonem renovarunt Synodus Africana anno 401. & alia Synodus Carthaginiensis sub Bonifacio Episcopo anno 525. Idem ad Rusticum Narbonensem Episcopum, atque iterum ad Neonam Episcopum Ravennatem rescripsit Leo Magnus. Ad hæc autem precedentium Conciliorum, & Patrum decreta alludit Gregorius II. cum de eadem re interrogatus à Bonifacio Episcopo, epist. a. n. 9. tom. 3. Collectionis Harduini col. 1839. respondit: *De parvulis, qui à parentibus subtrahuntur, & an baptizati, an non, ignorant, quia interrogasti; hos ut baptizare debeas, secundam Patrum traditionem, si non fuerit, quæ testificetur, ratio poscit.* Jam verò, cum ex his, aliisque similibus testimoniis, à laudato Martene prolatis, insculenter pateat, antiquum, atque ipsi Ecclesiae coævum usum fuisse, eos baptizare, de quibus dubitabatur, num per regenerationis lavacrum ab originali culpa essent expiati, ne dicamus, Ecclesiam in eundem incidisse rebaptizantium errorem; quem toties detestata erat, & damnaverat, necesse est existimare, non aliter in ea dubietate Baptismum conferri voluisse, quam sub tacita, & mente concepta conditio-*

tionem: *Si nondum es legitime baptizatus*. Hæc autem conditio, quæ prius mente tantum concipiebatur, cepit sæculo VIII. in ipsa Baptismi forma exprimi, & pronuntiari; quam quidem disciplinam, multis jam in locis receptam, Alexander III. sæculi XII. non solum approbavit, sed ubique servandam edixit in cap. 2. de Baptismo, inquit: *De quibus dubium est, an baptizati fuerint, baptizantur his verbis præmissis, Si baptizatus es, non te baptizo; sed si nondum baptizatus es, ego te baptizo &c.* eandemque sanctionem confirmavit Joannes XXII. apud Odericum Raynaldum ad annum 1333. numer. 42.

II. Non ideo tamen, quod per præfatam conditionem periculum evitet rebaptizandi eum, qui jam semel fuerit legitime baptizatus, est illa passim, & temere adhibenda; sed tunc solum ea uti licebit, cum prudens, & probabilis subest dubitatio, an quis fuerit ritè baptizatus, nec diligenti præmissa indagatione, potuit rei veritas innoscere; quemadmodum scitè perpendit Sotus in 4. dist. 3. quæst. unic. art. 9. §. Circa hæc igitur solutionem, ubi à sacrilegio non excusat, neque ab irregularitate absolvit Sacerdotem sub conditione rebaptizantem, quem scit domi baptizatum, & nihil est, quod collatum ei Baptisma rationabiliter suspectum reddat. Quare minimè sectanda sunt exempla, quæ congresserunt Gobat tom. I. tract. 2. sect. 3. Marin. Theolog. tom. 3. tract. 19. disput. 1. sect. 8. num. 140. ubi plures sub conditione baptizatos narrat, qui ob merum scrupulum non tam dubitabant, quam imprudenter suspicabantur, se non esse ritè baptizatos; quam quidem conditionatam Sacramenti iterationem,

ob consequutos, seu potius apprehensos effectus quietis conscientiarum, iidem Auctores videntur approbare; sed potius aures præbende sunt Esotio in 4. dist. 4. §. 15. hæc ad rem adnotanti: „Sciendum est, non quamcumque levem in contrarium suspensionem, vel scrupulum debere sufficere ad hoc, ut sub conditione, quis hoc pacto baptizetur; sed requiri dubitationem probabilem. . . .” Ea autem probabilis dubitatio est, quæ facta etiam diligenti indagine, discuti non potest, ita ut nec moralis certitudo facti haberi queat:” Imò verius obtemperandum est Cathecismo Romano part. 2. de Sacram. Baptism. num. 57. ubi de forma conditionata ait: „Ea Baptismi forma ex Alexandri Papa auctoritate in illis tantum permittitur, de quibus, re diligenter perquisita, dubium relinquatur, an Baptismum ritè susceperint; alter verò numquam fas est, etiam cum adjunctione, Baptismum alicui iterum administrare.

III. Quæ hucusque diximus, copiosius adhuc, & clarius à nobis exposita, pluribusque sacræ Congregationis Concilii responsis confirmata fuerunt in nostra Institut. 84. ubi non solum ex ejusdem sacræ Congregationis sententia ostendimus, non esse Baptismum, ne sub conditione quidem, iterandum, cum nulla occurrat prudens ratio dubitandi de prioris Baptismi validitate, sed etiam ab irregularitate iterantibus Baptisma illicita ab Alexandro III. in cap. Ex litterarum, de apostatis, & reiterantibus Baptisma, non eximi probavimus, qui ob solum apprehensum prioris Baptismi vitium, nullaque præmissa veritatis indagatione, illud denuò sub conditione conferunt, quibus certo sciunt jam semel

antea fuisse collatum; etenim, quamquam plures Doctores istiusmodi sub conditione rebaptizantes à gravi culpa, atque ab irregularitate absolvant, eo quod per adjectam conditionem satis consultum existiment reverentiæ debite Sacramento, ad quod conficiendum non aliter fertur intentio Ministri, nisi si ritè confectum non fuerit aliud antea administratum; hæc tamen sententia rejicitur à Cathecismo Romano cit. loc. ubi reprobanatur asserentes, nullum scelus admitti, si quisvis sine delectatione cum adjunctione illa (videlicet conditionis) baptizent; eidemque opinioni refragatur auctoritas S. Caroli, in ejus instructionibus, Act. Ecclesiæ Mediolanensis part. 4. pag. 497. hæc de forma conditionata habentur: *Quæ forma vitiorum, cum infans aliusve, qui Baptismo offertur, re diligenter perquisita, dubium relinquatur, aut certe non apparet, eum baptizatum esse, ut de expositis, inquitur parvulis dubitari, atque ignorari sæpenumerò solet. Quod si re accuratè investigata, exploratum habuerit, illum, forma servata, baptizatum esse, caveat omnino, ne hæc sub conditione baptizandi formam adhibeat, cum sacrilegium committat, si contra fecerit, & illud impedimentum contrahat, quod sacri canones irregularitatem vocant.*

IV. In alia itidem nostra Inst. 8. hæc eandem materiam tractantes, diximus cum Cardinali Albitio de inconstancia in Fide cap. 33. à num. 14. usque ad 16. improbandas esse Synodos, in quibus generatim, atque indistinctè, iterum sub conditione in Ecclesia baptizari jubentur, quicumque privatim fuerit ab obstericibus domi baptizati. De hisce Synodis, ac Ritualibus idem decernentibus, agit Holzmanna in sua Theologia moral.

tom. 2. tract. 2. cap. 2. art. 2. qui licet eorumdem Auctores hoc nomine excuset, quod scilicet dubium illis visum fuerit Baptisma ab obstericæ collatum, foret nihilominus minus cautè, ac nimium indebitè eos loquutos, cum deberint potius rerum circumstantias distinguere, easque determinare, quæ incertam reddunt validitatem collati Baptismi, quem propterea tunc oportet sub conditione iterari. Enimverò, si obstericæ de Sacramenti materia, forma, & necessaria in Ministro intentione, sint legitime edoctæ, sicut nos in cit. Inst. 8. eas per Parochos solerter edoceri jussimus, priusquam ad obstericium officium exercendum admittantur, eoque in speciali eventu, quo Baptisma periclitanti infanti privatim contulerint, ab eodem Parocho interrogatæ, omnia ritè à se adhibita, dubium relinquunt, aut certe non apparet, eum baptizatum esse, ut de expositis, inquitur parvulis dubitari, atque ignorari sæpenumerò solet. Quod si re accuratè investigata, exploratum habuerit, illum, forma servata, baptizatum esse, caveat omnino, ne hæc sub conditione baptizandi formam adhibeat, cum sacrilegium committat, si contra fecerit, & illud impedimentum contrahat, quod sacri canones irregularitatem vocant.

V. Aliud est, cum collati Baptismi testimonium præberit à persona incerta; etenim cum juxta rescriptum Imperatoris Hadriani ad Junium Rufinum, Proconsulem Macedoniæ, relatum à Callistrato in *l. Tertium §. ff. de Testib. Testibus, non testimonio*, sit erelandum, non debemus rem adeo gravem committere fidei personæ ignotæ, cujus qualitates, uti Callistratus in *cit. leg.* faciendum monet, explorare non possumus. Quare sacra Congregatio Concilii interrogata, an iterum baptizandi essent infantes, vulgo *expositi*, ad hospitale S. Spiritus in Saxia de Urbe delati, etiam si habeant collo appensam schedulam attestantem, eos fuisse Baptismate ablutos, die 15. Januarii 1724. respondit, esse de novo baptizandos sub conditione, nisi certa habeatur notitia personæ, à qua schedula sit errata, aut aliunde indubitatam desumatur indicium Baptismatis ritè eisdem collati; quod nos in *cit. nostra Instit. B.* animadvertimus, & videre est in *Theauro Resolut. tom. 2. pag. 412. & tom. 3. pag. 2.*

VI. In eadem sententia fuerant Patres Concilii Provincialis Tolosani, habiti à Cardinali Francisco de Joyosa, anno 1590. in cuius *part. 2. cap. 2.* decernitur: *Cum propositis, expositisque puerulis, licet affixa reperitur schedula, que eos baptizatos esse testetur, in id tamen, an verum, fictum, que sit, Parochi diligenter inquirent; si certis nihil compererint in scripto chartula nomine, eos sub conditione baptizabunt; tom. 10. Collectionis Harduini col. 1798.* Cumque minore fidem collati Baptismatis, quam schedula incerti auctoris, faciant alia signa exposito infanti apposita, putà sal; ideo recisimè à Richardo Poor, Episcopo Sarum, cæcū legitur: *Si verò pueros cum*

sale, vel sine sale expositos contingat inveniri, baptizentur, sub conditione tamen, ut statim ibidem explicatur; tom. 2. Concilior. Britan. Henric. Spelman. pag. 143.

VII. Itaque si Episcopus in sua Synodo loqui velit de Sacramentorum forma conditionata, quod profecto nedum utile, sed quandoque etiam necessarium reputamus, omnia præ oculis habeat, quæ hæcenus enarravimus, atque ad eorum normam, congruam formet instructionem, ad quam Parochi, in illa adhibenda, se debeant conformare. Quòd si Diocesi præsit, in qua sæpè contingat, baptizatos ab hæreticis, ejurata hæresi, qua erant imbuti, in Catholica Ecclesiæ gremium sese recipere, & dubitetur, uti alicubi dubitatum scimus, an illi iterum sint sub conditione baptizandi, antequam in re admodum sanè gravi & ardua quidquam decernat, diligenter investiget, oportet, num in illa hæreticorum secta, de qua agitur, aliquid innovatum fuerit circa Baptismi materiam, & formam à Christo Domino institutas. Si enim utramque ab ejusdem sectæ pseudoministris ritè adhiberi deprehenderit, non potest permittere, ut Baptismus ullo pacto iteretur, quin veniat in suspicionem erroris rebaptizantium, à S. Stephano I. atque, uti affirmat Augustinus *lib. 2. cap. 8. de Baptismo contra Donatistas, Oper. tom. 9. col. 10. §. à Concilio plenario proscripti, sive ejusmodi Concilium fuerit Arelatense I. sive magnum Nicænum, de quo litigant Eruditi.* Si autem certò compererit, aut baptizandi corpus ab illis non perfundi aqua naturali; aut formam pronuntiantis sine expressa invocatione Sanctissimæ Trinitatis, sive alia ratione, ab illa diversa, quam Christus instituit, Baptismus absolute renovari jubeat; ob non adhibitam quippe legi-

gitimam formam, canon 8. Concilii Laodiceni, *tom. 1. Collectionis Harduini col. 781.* rebaptizandos decrevit hæreticos Montanistas; & Gregorius Magnus *lib. 11. indic. 4. epist. 67. tom. 2. Oper. col. 1167.* scribens ad Episcopos Hiberiæ, universim statuit: *Hi vero hæretici, qui in Trinitatis nomine baptizantur... cum ad sanctam Ecclesiam veniunt, baptizantur, quia Baptisma non fuit, quòd in errore positi, Sanctæ Trinitatis nomine minime perciperant.* Hac sapienter respexit Cardinalis de Rohan in suo Rituali Argentiniensi *ad tit. de Baptismo num. 6.* cum ait: *Baptizati ab iis hæreticis, qui receptam baptismi formam non retinent, de novo absolute baptizari debent.* Quod si denique diligenti præmissa perquisitione, rei veritatem certò assequi nequiverit, & dubia sibi atque incerta remaneat validitas Baptismatis, ab hæretico ministro suscepti, illud utique erit sub conditione repetendum, quod in *cit. nostra Instit. 84.* declaratum diximus à Sacra Congregatione Concilii, quæ interrogata: *An, & in quibus casibus hæretici debeant sub conditione rebaptizari, si ad Fidem Catholicam convertantur.* die 27. Martii 1682. respondit, non esse rebaptizandos, nisi dubium adsit probabile invaliditatis Baptismi.

VIII. Rationabiliter porò Patribus Concilii Provincialis Mechliniensis anni 1606. incertum saltem, & dubium visum est Baptisma collatum ab hæreticis Hollandiæ, finitimarumque regionum, apud quos mos invaluerat, ut uno aquam fundente, alter Sacramenti formam pronuntiares; ac propterea justè illud iterandum decrevere *tit. 3. cap. 6. Et quia frequens experientia docet, modernos hæreticos sæpè contra receptam Ecclesiæ consuetudinem, & antiquissimam tra-*

ditionem, canon 8. Concilii Laodiceni, tom. 1. Collectionis Harduini col. 781. rebaptizandos decrevit hæreticos Montanistas; & Gregorius Magnus *lib. 11. indic. 4. epist. 67. tom. 2. Oper. col. 1167.* scribens ad Episcopos Hiberiæ, universim statuit: *Hi vero hæretici, qui in Trinitatis nomine baptizantur... cum ad sanctam Ecclesiam veniunt, baptizantur, quia Baptisma non fuit, quòd in errore positi, Sanctæ Trinitatis nomine minime perciperant.* Hac sapienter respexit Cardinalis de Rohan in suo Rituali Argentiniensi *ad tit. de Baptismo num. 6.* cum ait: *Baptizati ab iis hæreticis, qui receptam baptismi formam non retinent, de novo absolute baptizari debent.* Quod si denique diligenti præmissa perquisitione, rei veritatem certò assequi nequiverit, & dubia sibi atque incerta remaneat validitas Baptismatis, ab hæretico ministro suscepti, illud utique erit sub conditione repetendum, quod in *cit. nostra Instit. 84.* declaratum diximus à Sacra Congregatione Concilii, quæ interrogata: *An, & in quibus casibus hæretici debeant sub conditione rebaptizari, si ad Fidem Catholicam convertantur.* die 27. Martii 1682. respondit, non esse rebaptizandos, nisi dubium adsit probabile invaliditatis Baptismi.

IX. Rationabiliter porò Patribus Concilii Provincialis Mechliniensis anni 1606. incertum saltem, & dubium visum est Baptisma collatum ab hæreticis Hollandiæ, finitimarumque regionum, apud quos mos invaluerat, ut uno aquam fundente, alter Sacramenti formam pronuntiares; ac propterea justè illud iterandum decrevere *tit. 3. cap. 6. Et quia frequens experientia docet, modernos hæreticos sæpè contra receptam Ecclesiæ consuetudinem, & antiquissimam tra-*

ditionem, ab aliis formam ipsam pronuntiantem; ab hæreticis (qui non sunt ad baptizandum admittendi, ubi aliqui Catholicus præsto est) baptizati, similiter sub conditione baptizantur; Collectionis Harduini tom. 10. col. 1943. cujus quidem Concilii sanctionem tutò sectari possunt, & debent aliarum Ecclesiarum Præsules, à quibus sint Ecclesiæ reconciliandi hæretici, lis in locis baptizati, ubi eundem erroneum Baptismi ritum plerumquæ adhiberi, non ex incerto rumore, sed ex fide dignis testimoniis acceperint, atque ideo meritò suspicentur, eodem modo fuisse etiam illos baptizatos, qui in Catholicorum numerum petunt aggregari, quod eam ob causam cum hæreticis Angliæ faciendum, docuerit Sylvius in *3. part. quest. 66. art. 9. Cardinalis de Lugo in Respons. moral. lib. 1. dub. 2. num. 3. Gebat tract. 2. n. 592. Laurentius Neesen tract. 2. de Baptismo dub. 5. Ludovicus Michon in usibus de Sacram. cas. 8. & Lacroix lib. 6. part. 1. n. 322. Idem vero Sylvius in var. Resolut. verb. Baptismus III. Operum tom. 5. agens de quodam Britanno, baptizato ab hæretico Puritano, de quo valde dubitabatur, num in Baptismatis collatione orthodoxa forma usus fuisset, ait quod cum rationabiliter de hoc dubitari posset, sub conditione rebaptizandus erat: *Quia justa prorsus est ratio dubitandi de valore Baptismi collati, attendita hæreticorum nostri temporis, qui ut testatur Molanus, & Synodus Mechliniensis Provincialis secundà, frequenter deprehensi fuerant vel formam corripisse, vel intentionem necessariam non habuisse, vel aliter male baptizasse* malitia... quoniam salutè consulere oportet; quandoquidem est probabilis ratio dubitandi de remedio, quod constat esse*

necessarium; id quod fieri hic potest, etiam expedit, ut fiat.

IX. Caveat tamen Episcopus, ne incertam & dubiam pronuntiet Baptismi validitatem hoc tantum nomine, quod hæreticus minister, à quo fuit collatus, cum non credat, per regenerationis lavacrum deleri peccata, illud non contulit in remissionem peccatorum, atque ideo non habuerit intentionem illud conficiendi, prout à Christo D. est institutum; siquidem, cum in Galliis disputatum olim fuerit, an ob prædictam rationem rebaptizandi essent baptizati à Calvinistis, S. Pius V. ad quem controversia delata est, minime rebaptizandos definit. Sacramenti enim validitati non officit privatus ministri error, cui prævalet generalis ejusdem ministri intentio faciendi, quod Christus instituit, seu quod fit in vera Christi Ecclesia; quemadmodum testantur Acta Concilii Ebroicensis anni 1576. ubi hæc ad rem adnotantur: *Autè decisionem Apostolicæ Sedis Romanæ, licuit fortassis cuique in suo sensu abundare. Verum, quantum, post habitam de hac facultate disputationem, feliciter record. Pius V. definiti, verum esse Baptisma, quo uteretur Calvinistæ adhibentes formam, & materiam institutam à Christo, cum intentione generali faciendi, quod, Christus instituit; licet errarent in particulari interpretatione, & singulari intentione, ut alii ferè omnes hæretici errarunt, vel circa intelligentiam formæ baptismalis, vel circa aliquem ejus effectum; ob id baptizatos ab ipsis Calvinistis, non iterum tingendos sub conditione, &c. Hinc interdicimus omnibus Curatis, & Presbyteris, sub pena suspensionis ipso facto à Divinis, ne allatos ad se queros, jam baptizatos à Calvinis-*

tis, audeant iterum tingere sub illa conditione. Alia similia Synodorum statuta legi possunt apud Grancolas in antiquo Sacramentario Ecclesiæ, part. 2. pag. 153. & seq.

X. Quædam extant in Orbe Catholico Sanctuaria, ad quæ deferuntur infantes sine Baptismate vitæ functi. Eorum cadavera atæ aliquam Imaginem Salvatoris nostri Jesu Christi prodigijs celebratam, quæ ibidem veneratur, à pijs parentibus collocantur, ibique aliquantisper relinquuntur; quo interim spatio enixæ preces Omnipotentis Deo porriguntur, ut hujusmodi infantes demortuos ad vitam revocare velit, quo possint Baptismatis Sacramentum accipere. Quod si deinde aliquod in eis vitæ signum appareat, salutari lavacro sub conditione abluuntur; cumque deinde ut plurimum morti reddantur, tamquam baptizati, in loco sacro sepeliuntur.

XI. De his Sanctuariis, quæ in Germania potissimum existunt, æo de hujusmodi miraculosis eventibus agunt P. Bagatta in suo Opere de admirandis Orbis Christiani, P. Gobat in sua Theologia Morali tom. 1. æ recentius omnibus P. Amort. tom. 7. in Theologia intrat. de Sacramento Baptismi. In Synodis Dioecesanis Lingonensis, anno 1452. & 1455. habitis, item in statutis Synodalibus Ecclesiæ Lugdunensis, à Cardinali Tournonio Archiepiscopo promulgatis æo in alijs etiam Synodalibus Bisuntinae Ecclesiæ statutis, an. 1452. & 1656. editis, præmissa omnia vetita fuerunt sub gravium penarum interminatione; dicteque Synodales sanctiones relatæ sunt à Thiers in tractatu de superstitutione tom. 2. tert. editi. Paris. an. 1712. cap. 7. de Superstitutionibus, quæ ad Baptismum pertinent, & à Natali Alexandro in sua Theologia Dogmatica, & Morali, lib. 2. de Sacram. Baptismi cap.

cap. 7. regul. 7. Fundamentum, quo prædictæ Synodales Constitutiones inniuntur, in eo potissimum constituitur, quod nimis ambigua sunt signa, ex quibus ejusmodi infantium resurrectio erui contenditur; quodque levis plerumque fidei, & auctoritatis sunt testes, qui de isdem testimonium perhibent; cum pro certis reviviscentiæ signis habeantur aut pallidi coloris in rubicundum mutatio, aut membrorum, quæ antea rigebant, flexibilitas, aut sanguis è naribus fluens, aut aliqua sudoris gutta, quæ in fronte, vel in stomacho appareat, comque de his ipsis rudes mulierculæ testes ut plurimum sint; quæ propter sapientes illi Episcopi Ecclesiasticæ disciplinæ gravitati convenire existimant, à suis Dioecesibus hæc omnia removere, ac interdicare, ne Baptismus prædictis infantibus conferatur, neve in locis sacris eorum cadavera tumulentur; idque eo magis, quod supradicti physici effectus facili adscribi possunt calori, qui ex facibus circum infantium cadavera accensis oritur, aliisque ignibus, quibus ipsa Sanctuaria tepescunt.

XII. Inter hujusmodi Sanctuaria, quod ad rem præsentem attinet, omnium fortassè celeberrimum est illud Uspergæ in Suevia, intra fines Dioecesis Augustanæ, sub curæ Canoniceorum Regularium Præmonstratensium; ad quod nimirum ex remotis etiam regionibus infantium absque Baptismate mortuorum cadavera deferuntur, ut, aliquo in eis vitæ indicio comparente, sacra Baptismatis unda abluantur. Sed cum ad Congregationem S. Officii delata fuisset recursus adversus hujusmodi morem baptizandi prædictos infantes sub conditione, & quæstio diligenter coram ea examinata fuisset,

ipsis etiam Canonice Præmonstratensibus auditis; die tandem 27. Aprilis anni 1729. decretum fuit, ut hujusmodi consuetudo de medio tolleretur; idemque confirmatum fuit die 19. Decembris ejusdem anni, item Februarii die 20. an. 1737. 30. Januarii 1738. 3. & 6. Junii. 1744. ac denique die 11. Maji 1757. Porro qui consuetudinem hanc tuebantur, ac pro illius approbatione instabant, hæc maxime afferbant; quod scilicet, quamvis oculos aperire, colorem mutare, aliquam sudoris guttam emitte, & alia hujusmodi signa resurrectionis haud evidentiæ essent, probabilia tamen censeri debebant, cumque proinde dubium subesset, an infans revivisset, necne, id satis superque erat, ut baptizari posset, vel potius deberet, sub conditione, si vivus es. Verum prædicta Congregatio rectè, sapienterque animadvertit, quod minime agebatur de infantibus, de quorum vitæ, aut mortis, ambiguis in utramque partem concurrentibus indicijs, disputaretur; sed de infantibus procul dubio vitæ functis, quique saltem tanto jam tempore vita caruerant, quantum in itinere plurimum quandoque dierum, nullò prorsus alimento ipsis dato, impensum fuerat; ac proinde rem esse de vero miraculo resurrectionis; quod sanè admitti non debet, nisi perspicuis, & planè conclusivis probationibus evidenter demonstretur; quemadmodum verò, deficientibus hujusmodi probationibus, nec resurrectio admitti, nec Baptismus sub conditione conferri debet, ita si resurrectio pro certa habeatur, (quod tamen ex signis superioribus enunciat, aliisque similibus nequaquam inferri potest) jam non conditionata, sed absoluta Baptismi forma adhibenda erit.

que majorum institutis utuntur, per-
turbæ dubitarunt de ejusmodi Confir-
mationis robore. Hanc autem ques-
tionem potissimum movere, & refri-
gare solent in eorum Synodis, in
quibus, juxta salutarem monitum Fag-
nani in cit. cap. Sicut olim, num.
91. de accusat. ea sunt accuratius
enucleanda, quæ in singulis Sacra-
mentis, ut rata sint, dignoscuntur
necessaria. Quapropter in hac nos-
tra lucubratione, quam ad omnium
Ecclesiarum Antistitem utilitatem &
commodum exaramus, operæ pretium
est, præfatis mixti ritus Dioecesium
Præsulibus viam sternere, quam tutò
calcare queant, quin impediatur in-
numeris molibus difficultatum, quæ à
Doctoribus excitantur circa legitimum
Sacramenti Confirmationis Ministerium,
nullique incertæ, & controversæ in-
ter Catholicos opinionis adhaerentes,
veram secerentur Doctrinam, ab Apos-
tolica Sede approbatam, quidquæ de
Confirmatione à simplici Sacerdote ad-
ministrata sentiendam sit, pro loco-
rum diversitate, absque errandi peri-
culo, in suis Synodis statuatur. Quo
verò clarius id fiat, nonnulla sunt
præmittenda.

CAPUT VII.

*De Sacramento Confirmationis rela-
tione ad Presbyteros Græcos, qui illud
pueris post Baptismum administrant,
& primo de Ministro hujus
Sacramenti.*

Cum vetusta apud Græcos con-
suetudo obtinuerit, ut simplices
Sacerdotes Sacramentum Confirmationis
administrent, puerosque statim
post Baptismum sacro Chrismate lin-
tiant; Episcopi Latini, in quorum
Dioecesis Græci habitant, suorum

II. Ordinarium Ministerium Sacra-
mentum Confirmationis esse solum
Episcopum, definitum est à Conci-
lio Constantiensi in damnatione er-
rorum Wiclei, ab Eugenio IV. in
decreto instructionis ad Armenos, at-
que à Tridentino sess. 7. de Con-
firmatione can. 7. Si quis dixerit,
sancta Confirmationis ordinarium
Ministerium non esse solum Episco-
pum; sed quemvis simplicem Sacer-
dotem, anathema sit. Hanc veritatem
didicist Catholicæ Ecclesiæ ab Apostolis,
qui cum Actor. 8. audivissent, Sama-
riam recepisse verbum Dei, miserunt
illuc Petrum, & Joannem Apostolos,
ideo

ideoque Episcopi charactere insigni-
tatis, qui recedens à Philippo Diacono bap-
tizzato manus imponeret, ac Spiritum
Sanctum traderent. Hinc Innocen-
tius I. epistola ad Decentium Eugubi-
nam Episcopum cap. 7. n. 6. ex recen-
sione Petri Constant. tom. 1. epist. Ro-
m. vi. Pontif. col. 858. scripsit: De
Consignandis verò infantibus mani-
festum est, non ab alio, quam ab
Episcopo fieri licere. Nam Presby-
teri, licet secundi sint Sacerdotes,
Pontificatus tamen apicem non ha-
bent. Hoc autem Pontificium solis
deberi Episcopis, ut vel consignet,
vel Paracletum Spiritum tradant,
non solum consuetudo Ecclesiastica
demonstrat, verum & illa lectio
Actuum Apostolorum, quæ assertit,
Petrum, & Joannem esse directos,
qui jam baptizatis traderent Spiritum
Sanctum; nam Presbyteris, si-
ve extra Episcopum, siue præsentem
Episcopo, cum baptizant, Chrismate
baptizatos ungere licet, sed quod
ab Episcopo fuerit consecratum, non
tamen frontem eorum eodem oleo signa-
re, quod solis debetur Episcopis,
cum tradunt Spiritum Paracletum.

III. Neque huic catholico dogma-
ti illud contrariatur, quod adnotavit
Lucas Holstenius in dissert. 1. de Mi-
nistro Confirmationis c. 1. nimirum ab
Anania non utique Apostolo, sed Di-
cipulo, manus fuisse impositas Saulo,
ut legitur Act. 9. versic. 17. Etenim
ea manu impositio, utpote quæ
Baptismum præcessit, non fuit confir-
matoria, sed curatoria, hoc est adhi-
bita ad restituendam, Paulo visum sani-
tatem; quod ex ejusdem capituli 9. ver-
sic. 18. liquet. De simili manu im-
positione; adhibenda nimirum ad cu-
randos enervementos loquitur Innocen-
tius I. in cit. epist. ad Decentium c. 6.
n. 9. ubi eam, ex Episcopi delegatio-
ne, fieri permittit etiam à Diacono, in-

quiens: De his vero baptizatis, qui pos-
tea demonio vitio aliquo, aut pec-
cato interveniente, arripiuntur, est
solicitè dilectio tua; si à Presbytero,
vel Diacono possint, aut debeant de-
signari. Quod hoc nisi Episcopus præ-
ceperit, non licet. Nam eis manus im-
ponenda omnino non est, nisi Episco-
pus auctoritatem dederit id efficiendi.
Quem Innocentius locum non rectè con-
siderarunt Morinus in dissertat. de Sa-
cramento Confirmationis cap. 16. &
circa Lucas Holstenius, qui inde erui
affirmarunt, potestatem confirmandi
quondam melius Diaconis delegatam;
nam, uti melius observavit Morini Edi-
tor Moretus, & pluribus confirmat Pe-
trus Constant. ad cit. epist. nullus est
sermo de Sacramento Confirmationis,
quod tunc temporis statim post Bap-
tismum conferebatur, quemadmodum
in sequenti capite ostendimus; & de
ritu, quo eis succurrebat, quid de
demonio, post susceptum Baptismum, es-
sent atrepti.

IV. At ravis olim exarsit inter
Doctores controversa, an speciali de-
legatione Romani Pontificis possit sim-
plex Sacerdos, saltem Chrismate ab
Episcopo jam consecrato, Sacramen-
tum Confirmationis administrare. Ne-
gabant quæ plurimi non infamæ notæ
Theologi, inter quos Robertus Cardi-
nalis Pullus part. 1. sentent. cap. 23.
Hugo Victorinus lib. 2. de Sacram.
part. 7. cap. 2. Hadrianus in 4. dist.
7. art. 3. Durandus ibidem quest. 3.
& 4. quibus ex recentioribus adhaere-
runt Estius in 4. dist. 7. §. 21. & 22.
Sambovius tract. de Sacram. Confir-
matione. Duhamel tom. 6. Theolog. tract.
2. lib. 2. dissert. 7. cap. 4. Herminier
eod. tract. cap. 7. Affirmant ex ad-
versario Jacobus Cardinalis à Vitriaco
serm. in vigilia Pentecostes, D. Thom.
in 4. dist. 7. quest. 3. & 3. part. quest.
72. art. 11. Sotus in 4. distinct. 7.

q. 1. art. 11. Bellarminus de Sacram. Confirm. cap. 12. Oper. tom. 3. Suarez tom. 3. in 3. part. disp. 36. sect. 2. Gregorius de Valentia tom. 4. disp. 5. quest. 2. punct. 1. Covarrub. lib. 1. var. cap. 10. Navarrus manual. cap. 22. num. 8. Cardinalis de Lugo in Respons. moral. lib. 1. dub. 6. Cardinalis de Lutra in 4. tom. 7. disp. 2. art. 2. Cardinalis Grotius tom. 2. in 3. part. quest. 2. de Ministro Confirmat. dub. 2. §. 1. Juvenin de Sacram. distinct. 3. quest. 5. cap. 2. art. 2. §. 3. Tournely de Sacram. Confirm. quest. 3. art. 2. Dovret de re sacramentariis lib. 3. q. 7. Boucat diss. 2. de Confirm. art. 4. sect. 2. tom. 5. Simonet. tract. 13. disp. 2. art. 2. Berti Theolog. tom. 7. lib. 32. cap. 7. quorum sententia, etsi neque à Concilio Florentino, neque à Tridentino fuerit definita, sicuti contra Gregorium de Valentia observant Tournely cit. loc. & Vuitasse de Minist. extraordin. Sacram. Confirm. tom. 2. q. 2. art. 5. sect. 1. attamen non videtur posse amplius in controversiam & dubitationem revocari.

V. Etenim S. Gregorius Magnus, cum epist. 9. lib. 4. in dict. 12. tom. 2. Oper. col. 639. Presbyteris Calaritanis interdixisset: Ne baptizatos infantes signare in fronte præsumerent, sed eos ungerent in pectore, ut Episcopi postmodum ungere debeant in fronte; audiens postmodum, hac sua prohibitione multos offensos, epist. 26. ead. in dict. col. 705. tom. cit. relata in Can. Pervenit, dist. 95. facultatem, quam illis denegaverat, concessit, hac ad Januarium, Calaritanum Episcopum, quosque: "Pervenit quocum ad nos, quosdam scandalizatos fuisse, quod, Presbyteros Chrismate tangere in fronte eos, qui baptizati sunt, prohibuimus. Et nos quidem secundum usum vetorem Ecclesie nostre fe-

ncimus; sed, si omnino hac de re nali qui contristantur, ubi Episcopi n desupt, aut Presbyteri etiam in frontibus baptizatos Chrismate tangere debeant, concedimus." Sunt quidem, qui Gregorium loquutum putant, non de unctioe Confirmationis, sed de mera cerimonia, seu Sacramentali quadam unctioe, isti similis, quæ sit in vertice baptizati, quam Presbyteri Calaritani, contra usum ceteroquin Romanæ Ecclesie, aut ante, aut post Baptismum, faciebant in fronte. Ita Gregorium intelligendum affirmat Hadrianus cit. loc. cuius interpretationem approbat etiam Petrus de Marca dissert. ad can. 28. Concilii Claramontani anni 1095, licet enim hic Auctor non neget, posse à summo Pontifice potestatem confirmandi delegari simplici Sacerdoti, id tamen ex eo Gregorii loco, & facto, minime confici autumat. Verum hanc interpretationem validissimis argumentis refellit Suarez cit. sect. 2. Quoniam in primis Gregorius Magnus epist. 26. eam ipsam facultatem Episcopis Calaritanis elargitur, quæ epist. 9. denegaverat; in hac autem de Sacramento Confirmationis sermonem fuisse, videtur manifestum; solius enim ceremonie abolende tantam curam, & sollicitudinem Pontifex non suscepisset; deinde, si de mera cerimonia questio fuisset, illius usum non limitasset Gregorius ad solam circumstantiam temporis, quo Episcopus abest; ac tandem Eugenius IV. in laudato decreto, præfatam sanè respiciens Gregorii epistolam, certum ponit in ea potestatem fieri simplici Sacerdoti, non solius ritus exercendi, sed verum Sacramentum Confirmationis administrandi, inquit: Legitur tamen aliquando per Sedis Apostolicæ dispensationem, ex ratio-

na-

nobilis & urgenti admodum causa, simplicem Sacerdotem Chrismate per Episcopum confecto, hoc administrasse Confirmationis Sacramentum.

VI. Idem privilegium, quod Calaritanis Gregorius Magnus, plures posteriores Pontifices aliis Presbyteris sunt elargiti. Refert siquidem Lucas Wadingus in Annal. Minorum tom. 11. ad ann. 1444. & 1447. & tom. 16. ad ann. 1521. & 1522. nonnullos Fratres Minores hoc privilegio donatos fuisse à Nicolao IV. Joanne XXII. Urbano V. Eugenio IV. Leone X. arque Hadriano VI. cuius diploma in Cœnobio Franciscanorum Hispali asservari, idem Wadingus asserit; ex quo colligere licet, Hadrianum, ad Petri Sedem evectum, è sententia recessisse, quam antea docuerat. Narrat pariter Arcudius Concord. lib. 2. cap. 15. se accepisse à Patre Ludovico Fonseca, Societatis Jesu, paucis quibusdam ejusdem Societatis Religiosis à Sede Apostolica indultum, ut Christianos Brasiliæ sacro Chrismate inungerent. Eandem facultatem Abbati Monti Casini concessit Sixtus V. confirmavitque Benedictus XIII. in sua Constitut. 8. post Concilium Romanum. Recens pariter est exemplum san. mem. Clementis XI. qui eodem ann. 1721. quo summum diem obiit, P. Custodi Terræ sanctæ, Ordinis Minorum, permisit Confirmationis Sacramentum, Chrismate ab Episcopo confecto, conferre. Hæc, allaque ejusdem generis exempla nos congestimus in quadam causa Americana, sacre Congregationi Concilii, cui tium oramus à secretis, proposita die 13. Junii 1722. tom. 2. Theaur. Resolut. pag. 187. eademque repetita fuere à bon. mem. Cardinali Lanfredino, idem munus obeunte, in illa causa pariter Americana, eidem Congregationi proposita die 24. Januarii

Tom. I.

1733. tom. 6. Theaur. pag. 14. Evectique ad Petri Cathedram, etiam nos potestatem fecimus Patri Custodi, & Guardiani sancti Sepulchri D. N. Jesu Christi, Ordinis Minorum de Observantia, idem conferendi Sacramentum Confirmationis in locis Terræ sanctæ, in quibus actu non degunt Episcopi Latini, & quoad Fideles Græci ritus, ubi desit Episcopus Græcus Catholicus, qui in propria resident Diocesi, aut ibi istius ibidem residentis accesserit consensus, uti habetur in nostra Constit. 10. atque in Constit. 87. §. 14. nostri Bullar. tom. 1. pag. 28. & pag. 29. 4.

VII. Quare non videtur hodie fas esse, potestatem, de qua olim disceptabatur, summo Pontifici abjudicare. Quoniam, ut ait Veracrux in specul. part. 2. art. 27. De Pontificis potestate, postquam dispensavit, dubitare instar sacrilegii est. Esset enim Christo quasi exprobrare, quod non satis Ecclesie sue providisset; & magis ad rem Sotus cit. dist. 7. quest. unic. art. 17. Non est dubitandum, quin simplex Sacerdos ex commissione Papæ possit Sacramentum Confirmationis exhibere. Et qui de hoc jam modo hæsitaret, Ecclesiasticis sanctionibus adversaretur. Etenim, quibus hæc conclusio ex sacris literis non planè colligatur, sufficere tamen debet orthodoxis, quod Gregorius (addimus nos, & alii Pontifices) illam fecerit dispensationem.

T

CA-

CAPUT VIII.

De adhibendo Chrismate ab Episcopo benedicto, si Presbyter, uti minister extraordinarius Confirmationis, Sacramentum administret; & an ad solum Pontificem, excluso Episcopo, pertineat, ut delegandi simplicis Sacerdoti dicitur Sacramenti administrationem.

Hactenus exposita quaestioni, quam Romanorum Pontificum facta enodarunt, alia succedit nondum disceptata controversia. Privilegium, à laudatis Pontificibus inferioris ordinis Presbyteris concessum Chrismate consignandi baptizatos, semper limitatum audivimus hac lege, modo scilicet Chrismate uterentur ab Episcopo sacro. Querunt autem Doctores, an potuisset iisdem fieri etiam potestas consignandi Chrisma in sacra unzione adhibendum. Nemo est, qui dubitet, Chrismatis benedictionem annuerantem semper fuisse inter propria, & praecipua Episcopalis Ordinis munera. In Concilio enim Cartaginensi II. anni 380. tom. 1. Collect. Hard. col. 952. cap. 3. Ab universis Episcopis dictum est: Chrismatis consecratio, & Puellarum consecratio à Presbyteris non fiant. Cartaginien. se III. anni 397. cap. 36. ibid. col. 964. edixit: Ut Presbyter, inconsecratus Episcopo, virgines non consecret; Chrisma vero nunquam conficiat. Concilium Bracarense anni 561. cap. 19. num. 2. Collect. Hard. col. 352. deponi jussit Presbyteros, Chrisma conficere praesentes. In Actis pariter Concilii Tolerani II. anni 531. editis à Cardinali de Aguirre tom. 2. p. 18. 271. referuntur epistola Montani Episcopi Tolerani ad Theoribium, in qua Montanus sacrilegam increpat

quorundam Presbyterorum auctoritatem, qui contra antiquissimum, ipsique religioni Christianae coeuvum morem, jus sibi arrogabant, consecrandi Chrisma: "Quidam, (ait) ut ad nos sperlatum est, Presbyteri, ausu temerario, res sacras non tam consecratione, quam violare praesumunt; & concunctis ab initio Fidei Catholicae seneculis iugitatum summis sui Ordinis hominibus, nisi tantum Pontificibus debitum, jus consecrationis Chrismate, nescio quo typho, an dementia dicam, indubitanter assumunt; quod quam sacrilegium sit, ipsissimam conscientiam tuam latere non credo." At cum isti, alique similes canones, de sola loquantur potestate ordinaria, quam nullus unquam simpliciter Presbytero asseruit, non adimunt quaestionem, quae versatur circa potestatem extraordinariam; solum enim disputatur, an, sicuti summus Pontifex potest simpliciter Sacerdoti facultatem impertiri administrandi Sacramentum Confirmationis, ita eidem committere etiam valeat potestatem consignandi Chrisma. Afferunt Cajetanus in 3. part. quest. 72. art. 3. Gregorius de Valentia tom. 4. disp. 5. punct. 2. §. Ad hoc in primis, Cardinalis de Laurea in 4. tom. 3. disp. 2. art. 3. Berti in sua Theolog. tom. 7. lib. 32. c. 5. proposit. 4. quorum sententiam valde probabiliter existimant Suarez tom. 7. in 7. part. quest. 72. disp. 33. sect. 2. §. Tertia sententia, Bonacina de Sacram. disp. 7. quest. unic. punct. 2. n. 2. Et tunc, si summus Pontifex supremam suam auctoritate potest simpliciter Sacerdoti munus demandare consignandi Sacramentum Confirmationis, de se exteroquin annexum Ordini Episcopali, eò magis poterit facultatem eidem elargiri preparandi ejusdem Sacramenti materiam. Neque desideratur.

tur ejusmodi concessa facultatis exempla. Nam, si qua fides Wadingo in Ann. Min. tom. 11. ad ann. 1444. Eugenius IV. Fabiano de Barchin. Ordinis Minorum, ad Indos proficiscenti, veniam dedit non solum Chrismate consignandi Fideles, sed etiam ipsum Chrisma conficiendi. Apud Mabillonium ibidem tom. 1. part. 2. Musci Italici, extat epistola Joannis Diaconi, haec ad Senarium scribentis, n. 8. p. 15. 73. "Sed nec illud tangat naniuin, quod sibi aliquando quaendam vis necessitatis assumit, veluti (quod nunc per African fieri dicitur) ut Presbyteri sanctum Chrisma conficiant; quod merito moveret, si istam Pontificalis auctoritas licentiam non dedisset. Unde constat, etiam nunc à Pontificibus quodammodo fieri, quod in tanta rerum necessitate, ut à Presbyteris effici possit, superior Ordo constituit.

II. Ultrò tamen fatemur, ejusmodi exempla, si vera sint, paucissima tamen esse; atque ut plurimum non aliter consuevisse à summis Pontificibus simplicis Sacerdotis insigniri potestate administrandi Sacramentum Confirmationis, nisi sub expressa conditione adhibendi Chrisma, non à se, sed ab Episcopo consecratum; quemadmodum perpenderit Auctor Theologiae moralis ad usum Seminarum Petrocorenensis tom. 3. lib. 1. tract. 3. cap. 2. quest. 6. quare insuetum foret, haec etiam prerogativa, Episcopalis Ordinis propria, inferiorum Presbyterum exornare. Accedit, nullam adesse necessitatem, hanc potestatem faciendi simpliciter Presbytero; is quippè, quocumque se conferat, potest secum deferre Chrisma ab Episcopo acceptum; & si quidem à sacris Canonibus, praecipue Can. Litteris, de Consec. dist. 3. & Can. Si quis de alio, de Consec.

dist. 4. veritus est usus Chrismatis ante annum benedicti, satis erit, ut ab hoc positivo Ecclesiae praecipio, summi Pontificis auctoritate, eximatur; sicuti nos in cit. nostra Constit. 10. ab eodem absolvimus praedictum Custodem sancti Sepulcri, si in loco degat, ubi novi Chrismatis ei non suppetat copia.

III. Sed omnium in hac materia gravissima controversia versatur circa auctoritatem Episcoporum; adeo enim diversa sunt hominum ingenia, ut eam ipsam potestatem, quam plerique summo Pontifici adjudicant, alii cullibet Episcopo asserere non dubitent. Cardinalis Pallavicinus hist. Concil. Trident. lib. 9. cap. 7. n. 16. Christianus Lupus in notis ad canones octavae Synodi cap. 5. tom. 2. pag. 1423. & seq. Thomassinus de vet. & nov. Eccles. discipl. part. 1. lib. 2. cap. 23. n. 6. Franciscus Farvacquius de Sacramento Confirm. c. 4. & 5. Van-Espen Jur. Ecclesiast. part. 2. tit. 3. cap. 2. n. 5. & seq. Juenin cit. dist. 3. quest. 5. cap. 2. art. 1. §. 3. in fin. Petrus Constant in epistola Rom. Pontifici. 1. col. 837. alique recentiores opinantur, sola inspecta institutione Divina, & seclusa Ecclesiae prohibitione, posse Episcopum simpliciter Sacerdoti committere, ut Chrismate à se confecto Fideles consignet, nec secus degentes in locis, ad quae ipse accedere nequit, Sacramentum Confirmationis perpetuo careant. Nec verò paucia, nec levia sunt rationum momenta, quibus haec opinio innititur. Nam, ceteris pretermis, quae videri possunt apud laudatum Lupum, Concilium Toleratum I. celebratum anno 460. cui Patres undeviginti subscribere, can. 20. Collect. Hard. tom. 1. col. 989. ita statuit: Quamvis penè ubique custodiatur, ut absque Episcopo Chrisma nemo

conficiat; tamen, quia in aliquibus locis, vel Provinciis Presbyteri dicuntur *Chrisma conficere, placuit ex hac die nullum alium, nisi Episcopum Chrisma facere, & per Dioecesim destinare.... Statutum est, & Diacorum non chrismare; sed Presbyterum, absente Episcopo; presente vero, si ab ipso fuerit præceptum.* Toletano concinnat Concilium Arausicum I. anni 447. & Epaonense anni 517. tom. 1. Collect. Hard. col. 1787. & tom. 2. col. 1049. quorum primum can. 1. ait: «Hæreticos in mortis discrimine positos, si Catholici esse desiderant, si desit Episcopus, a Presbyteris cum Chrismate, & benedictione consignari placuit; aliterum autem can. 16. inquit: Presbyteros, propter salutem animarum, quam in neccumbentibus hæreticis, si conversionem subitam petant, Chrismate permittimus subvenire. Quod omnes conversuri, si sani sunt, ab Episcopo noverint expectandum.» Ad hæc, Martinus Archiepiscopus Bracarenensis in sua canonum Collect. cap. 51. non de hac, aut illa regione, sed veluti de consuetudine ubique recepta, ait: *Presbyter, presente Episcopo, non signat infantes, nisi forte illi ab Episcopo fuerit præceptum.*

IV. Sed licet hæc momentosa sint, non tamen leviora sunt, quæ in contrarium proferuntur. Etenim Innocentius I. qui statim post allegatam Synodum Toletanam, hoc est anno 402. fuit Pontifex renuntiat, cit. *epist. ad Decentium Eugubinum Episcopum*, ex actis Apostolorum colligi asseruit, solius Episcopi esse, baptizatorum frontem inungere, eaque unctione Spiritum Paraclitum tradere. Non potuisset autem Pontifex, sine ulla hæsitacione, hæc affirmare, si eadem ata-

te viguisset alicubi consuetudo, ut baptizati infantes à simplici Presbytero confirmarentur; quare etsi Thomasinus dixerit, se non videre, nec suspicari posse, quidnam aliud, quam Sacramentum Confirmationis, Patres Toletani simplici Sacerdoti permiserint; attamen alii ex hac ipsa Innocentii I. Decretali manifestè conici arbitrantur, eos de sola loquutos unctione, fieri solita post Baptismum ex mera cerimonia, à qua facienda iusserunt Presbyterum abstinere, si Episcopus adstaret. Ita Toletanum canonem interpretatur Binius in notis ad eundem, apud Cardinalem de Aguirre tom. 2. Concilior. Hispanie p. 248. inquit: *Hæc verba canonis intelligenda sunt, non de sacramentali unctione Chrismatis in fronte, sed de unctione ceremoniali, qua in solemnè Baptismo in vertice baptizandi adhibetur. Hanc ceremoniam unctionem, olim Presbyteris interdictam, non nisi cum licentia Episcopi ab usdem usurpata fuisse... recensimus.* Hanc verò fuisse mentem præfati Concilii Toletani, suadet etiam Acta Concilii Hispanensis II. habiti anno 619. adversum Agapium, Cordubensem quondam Episcopum, cui, inter cætera, crimini datum est, quod meris Sacerdotibus potestatem delegasset conficiendi Chrisma, & Chrismate baptizatorum frontem signandi. Hæc enim omnia (dixerunt Hispanenses Patres c. 7.) *illicita esse Presbyteris, vel Chorepiscopis, quia Pontificis apicem non habent, quem solis debent Episcopis, auctoritate canonum præcipitur; tom. 3. Collect. Hard. col. 560.* Minimè autem reprehendus fuisse Agapius, si rem gessisset à Patribus Toletanis Episcoporum arbitrio permissam.

V. Minus porò huius sententiæ patroni se urgeri opinantur ab allegatis Arau-

Arausiani, & Epaonensis Conciliorum locis; incertum quippe esse aunt, num in illis sermo sit de Confirmatione, an potius de unctione, per quam hæretici ad Ecclesiam redeuntes, ritu valde affini ritui Confirmationis, olim recipiebantur, & verosimiliter credunt ad hanc solam illa referri; ea siquidem tempestate, qua Confirmatio statim post Baptismum conferebatur, vix evenire poterat, ut hæretici in Ecclesiæ Catholice gremium se recipi expectantes nondum essent confirmati, ac propterea in mortis articulo sacro Chrismate signandi forent. At hæc Theodulfus Aurelianensis Episcopus, qui cæteros canones Conciliorum Gallie ignoti non erant, lib. de ordine Baptismi, c. 17. tom. 14. Biblioth. Patr. pag. 13. absolute ait: *Quod ergo Presbyteris baptizatos Chrismate inungere licet, Spiritum verò Sanctum per manus impositionem tradere non licet, antiquus iste mos ab Apostolis Ecclesie est traditus.* Nulla autem ratione potuisset Theodulfus id ab Apostolis traditum asserere, si oppositum scivisset Gallie moribus olim usitatum.

VI. Ita ratiocinantur Doctores, jus, de quo agimus, uni vindicantes Romano Pontifici, quorum longum catalogum contexit Verricellus de Apostol. Missioni quest. 170. sect. 1. & duobus seq. eorumque agmen ducit D. Thomas 3. part. quest. 70. art. 11. ad primum, ubi hæc habet: «Dicendum, quod Papa in Ecclesia habet plenitudinem potestatis, ex qua potest quædam, quæ sunt superiorum Ordinum, committere quibusdam inferioribus, sicut quibusdam Presbyteris concedit conferre minores Ordines, quod pertinet ad potestatem Episcopalem. Et ex hac plenitudine potestatis concessit Beatus Gregorius Papa, quod simplices Sacerdotes hoc Tom. 1.

«Sacramentum conferrent, quando «scandalum tolleretur.»

VII. Cæterum, quidquid sit de hac difficulte & valde implexa controversia, omnibus in confesso est, irritam nunc fore Confirmationem à simplici Presbytero Latino, ex sola laici Episcopi delegatione collatam, quia Sedes Apostolica id juris sibi unice reservavit, quam quidem reservationem non tantum à consuetudine in tota Ecclesia Latina jamdiu recepta tacite inductam arbitrantur, sicuti opinantur Jucini cit. loc. & Tournely de Sacram. Confirm. quest. 3. art. 2. sed jam ante ix. sæculi finem expressè factam colligimus ex *epist. 70. Nicolai I. ad Hincmarum, & cæteros Archiepiscopos, atque Episcopos, in Regno Caroli constitutos, in qua legitur, Græcorum Imperatores, eosque qui illis parebant, calumniari sanctam Romanam Ecclesiam; imò omnem Ecclesiam, quæ Latina utitur lingua, quia Presbyteros sortiri conjuges prohibebat, & quoniam eorundem Presbyteros Chrismate lineæ baptizatorum frontes inhiibemus; tom. 5. Collect. Hard. col. 309.* Posita autem reservatione facultatis, de qua est sermo, à summo Pontifice sibi facta, non licet, nec valde potest Episcopos Latinos illa uti; nam, quamvis confirmare sit actus Ordinis Episcopalis, cuius firmitas & validitas à Pontificis nunc non pendet, delegare tamen simplici Presbytero potestatem exercendi ejusmodi actum, potius ad jurisdictionem, quam ad Ordinem, pertinet; Episcoporum verò iurisdictione, sive sit immediatè à Christo Domino, sive à summo Pontifice, ita semper huic subesse, ut consentientibus omnibus Catholicis, ejusdem auctoritate & imperio limitari, atque ex legitima causa, omnino auferri possit. Illud etiam ad rem facit.

ci Ephesini, apud Harduinum tom. 9. col. 641. ait: "Verum Latini etiam nostros consignabant, & chrismanos appellabant. Sed hec non fuisse in aquo, & bono facta, constat ex eo, quod in nostra unione nihil obijcerent; sed cum essemus orthodoxi, habiti sumus ab orthodoxis orthodoxi."

III. Neque Confirmationem Græcorum irritam evincunt facta Romanorum Pontificum in contrarium adducta. Etenim Nicolaus I. iterum Bulgaros consignari voluit, tum quia Confirmationem receperant à Sacerdotibus, qui Photii errore imbuti, eam contulerant jure ordinario, existimantes nimirum, potestatem eam conferendi, & Episcopis, & Sacerdotibus, pari jure competere; tum quia idem Sacerdotes delegati fuerant à Photio mæcho, & invasore, uti loquebantur Apostolici Legati, hoc est pseudo Patriarcha, cui propterea legitimi Patriarchæ jura non conveniebant; tum denique, & præcipue quia Bulgaria pertinebat ad Patriarchatum Occidentalem, quod pluribus ostendit Christianus Lupus cit. tom. 2. pag. 1404. & seq. atque ideo delegatio, de qua est sermo, à Romano Pontifice Græcis Presbyteris sive expressè, sive tacite facta, ministrandi Confirmationem in Patriarchalibus Orientalis, nequaquam isdem Presbyteris id ipsum in Bulgaria peragere permittebat. Decretalis autem Innocentii III. solos respicit Sacerdotes Latinos; etenim cum tunc temporis urbs Constantinopolitana subiecta esset imperio Francorum, ejusque Patriarcha esset Venetus, ex Francis, & Venetis incolis magna ex parte constabat; cum autem audivit Innocentius, Sacerdotes Latinos inibi degentes, Græcorum ritus adoptasse, Græcorumque more Confirmationem

ausos conferre, hunc Latinorum abusus compescuit, scribens ad Lucium: *Volentes igitur hec, & alia, quæ oculis Divinæ majestatis offendunt, de agro Dominico extirpari, discretionis tue per Apostolica scripta præcipiendo mandamus, quatenus omnibus Latinis Presbyteris, apud Constantinopolim constitutis, districte prohibeas, ne talia de cetero sua temeritate præsumant. Ita quippe habet integra Decretalis apud Baluzium tom. 1. epist. Innocent. III. pag. 480. & Gonzalez. Sed quia in compilatione Decretalium, quæ in scholis, & foro utitur, omisium est verbum illud *Latinis*, hinc Auctores contrarii ansam acceperunt asserendi, Innocentium irritam pronuntiasse Confirmationem à Græcis etiam Sacerdotibus collatam; sicuti scitè animadvertunt Morinus cit. dissert. cap. 22. & Van-Espen Jur. Eccles. univers. part. 2. tit. 3. cap. 2. num. 4. Innocentius IV. viribus carere voluit Confirmationem administratam à simplici Sacerdote, sed unice quoad regnum Cypri, in quo prævalere inciperat ritus Latinus ob multitudinem Latinorum Antistitem ibidem degentium; ut enim idem ritus per totum regnum propagaretur, & foret perpetuus, necessarium duxit Innocentius IV. revocare delegationem à Romanis Pontificibus tacite saltem factam Sacerdotibus Græcis conferendi Sacramentum Chrismatæ. Ceterum in aliis locis, in quibus Chrismatio data à Sacerdotibus Græcis, non est à Sede Apostolica expressè improbatæ, ea pro valida est habenda, ob tacitum saltem privilegium à Sede Apostolica illis concessum; cujus quidem privilegii præsumptionem inducit ipsamet convenientia, & tolerantia Romanorum Pontificum, qui prædictum Græcorum morem scientes, non contradi-*

xerant, neque umquam illum damnarunt; sicuti post Goarium, & alios, rectè ratiocinatur Arcadius de Concord. Eccles. Occident. & Orient. lib. de Confirm. cap. 15. pag. 69. iniquis: Tutissimum est dicere, Græcorum Presbyteros, per suos Patriarchas, & Antistites, ejusmodi facultatem à summo Pontifice obtinuisse, à quo omnis jurisdictio, quasi à Capite, in alios, veluti membra, immediatè, vel mediatè derivatur & diffunditur.

IV. Sed, quoniam omnis præsumptio cedit veritati, eadem Confirmatio est irrita reputanda in locis, in quibus certò novimus talem facultatem Græcis, alteriusve Orientalis ritus Sacerdotibus esse ab Apostolica Sede expressè adeptam. Præter autem Sacerdotes in Bulgaria, quibus eam adeptam audivimus à Nicolao I. & Sacerdotes in regno Cypri, quibus eam dem abstulit Innocentius IV. scimus, à Clemente VIII. severè interdictum Sacerdotibus Italo-Græcis, ne baptizatos Chrismate consignare præsumant, cujus decretum nos confirmavimus in nostra Constitutione 57. Bullar. nostri tom. 1. pag. 167. in cujus §. 3. hæc ad rem ediximus: *Episcopi Latini, infantes, seu alios in suis Diocesis baptizatos à Presbyteris Græcis absolutè Chrismate in fronte consignatos confirmet; cum neque per Prædecessores nostros, neque per nos Græcis Presbyteris in Italia, & Insulis adjacentibus, ut infantibus baptizatis Sacramentum Confirmationis conferant, facultas concessa sit, aut concedatur; quinimò usque ab anno 1595. à fel. rec. Clemente VIII. Prædecessore nostro fuit Presbyteris Italo-Græcis expressè interdictum, ne baptizatos Chrismate consignent. Secus sub conditione, & cum cautela eos confirmare debent, de quibus verosimiliter dubitari po-*

test, utrum ab Episcopis Græcis, ordinem Baptismi juxta eorum Eucharistologium servantibus, fuerint baptizati. In alia pariter nostra Constitutione 129. §. 4. cit. tom. ejusdem Bullar. pag. 517. illata mentione ejusdem Græcorum consuetudinis, hæc addidimus: "Quemadmodum enim Græcis incolis Italie expressè venientia est administratio utriusque Sacramentum, ab eodem Ministro contemporaneè faciendæ; ita patientia quadam, & facilitate Sedis Apostolicæ factum est, ut unum, & alterum Sacramentum ab eodem Sacerdote in Oriente Græcis conferretur, & §. 5. permittendum diximus Coptibus perseverare in eodem ritu, jandiu ab ipsis recepto, atque ab Apostolica Sede tolerato."

V. Hæc non incassum sunt prænotata; ex omnibus quippe simul consideratis optima, & secuta consulari regula, ad quam dirigi debeat iudicium Episcopi, in cujus Synodo accidit disputari de robore Confirmationis, à simplici Sacerdote Græci ritus administratæ. Antequam is quiddam definat, diligenter inquirat oportet, num in tali loco, ejusmodi Græcorum more fieri umquam ab Apostolica Sede expressè improbatum; an potius ex ejusdem Sedis convenientia, & lenitate toleratum. Si primum, Confirmationem irritam pronuntiabit, atque à Sacerdote Græco inaniter confirmatos, absque scrupulo iterandi Sacramentum, iterum sacro Chrismate inunget; si alterum, Confirmationem ratam habebit. Quod si res dubia sit, non possit certo iudicari, num ejus regionis Sacerdotibus aut expressè, aut saltem tacite data sit ab Apostolica Sede facultas conferendi Sacramentum Confirmationis, se abstinere à proferenda sententia, eamque expectabit à Romano Pontifice, cui deest

adeo græve negotium significari. Omnes ejusmodi circumstantias prudenter examinatas invenimus à pluribus Synodis, & pro earumdem diversitate diversam ab illis prolata deprehendimus de Confirmatione, Græco ritu administrata, sententiam. In Synodo Maronitarum, habita tempore Gregorii XIII. eodem Pontifice jubente, Synodi Præses, liberum esse declaravit confirmatis à simplicibus Sacerdotibus, deinde idem Sacramentum recipere ab Episcopo; quia non satis constabat, an Presbyteris Ecclesiæ Hierosolymitanæ, cui subdantur Maronitæ, concessum fuerit umquam ab Apostolica Sede tacitum saltem privilegium, Sacramentum illud administrandi, quemadmodum referunt Verriellus de *Apostol. Mission. tit. 7. de Confirmat. quest. 131. n. 1.* & Thomas à Jesu de *conversione omnium Gentium lib. 3. cap. 5. pag. 484. & pag. 508.* In Synodo Provinciali, seu Nationali Albana, habita anno 1703. atque à summo Pontifice confirmata, decisum videtur, solum Episcopis esse, baptizatorum frontes Chrismate linire; *cap. enim 3. ubi de Confirmatione est sermo, hæc habentur: Tantum porrò Sacramenti, quod sola Episcopalis persona sua vindicat dignitatem &c.* Contra in Synodo Provinciali Ruthenorum, celebrata Zamoscia anno 1720. cujus Acta à nobis, quæ Congregationis Concilii Secretarij munere tunc fungebamur, diligenter antea recognita, fuere pariter ab Apostolica Sede approbata, sancitum est, validam habendam fore, neque ideo sine sacrilegio posse iterari Confirmationem receptam à simplicibus Sacerdotibus, quia scilicet compertum est, ad ea quoque loca extendi tacitam delegationem, Græcis Sacerdotibus factam à Romano Pontifice: *Sacramentum Confirmationis (ver-*

*ba sunt præfata Synodi) à Christo Domino institutum, quod Parochi in Orientali Ecclesia extraordinario jure, & delegata ab Episcopo facultate, ex Apostolica Sedis dispensatione, statim post Baptismum administrare solent, in genere visibilibus signaculorum, sacrosanctum est, ut ipse Baptismus, illudque nefas est iterare, propterea quod indelebilem characterem imprimit. Denique in nuperâ Synodo Nationali Maronitarum, coacta in Monte Libano ann. 1736. atque à nobis confirmata ann. 1741. ut in nostra Constitutione 31. *Bullar. tom. 1. pag. 74.* hæc ad rem edita sunt decreta: videlicet *c. 2. de Sacramento Baptismi can. 15.* „Majoribus nostri sicut & ceteri Orientalium Ecclesiarum filii, statim post Baptismum tam infantes, quam adultos consecuerunt sacro Chrismate perungere, atque adeo Sacramentum Confirmationis illis conferre; idque per simplices etiam Sacerdotes, quibus Patriarchæ, & Episcopi hanc facultatem concesserant, quemadmodum ex Ritualibus apparet. Quia verò Patriarchæ nostri, ut eo, quo par est obsequio Romanis Pontificibus, qui frequentes ad illos hæc de re litteras dederant, morem gererent, Latino ritui consentientes, deerevere, ut deinceps nemo, nisi Episcopali dignitate præditus, Sacramentum Confirmationis administraret; ideo mandamus, ac precipimus omnibus Parochis, Archiepiscopis, Chorepiscopis, ceterisque dignitate Episcopali carentibus, ne audeant in posterum baptizati frontem sacro Chrismate perungere, & verba illa, quæ ad Confirmationis Sacramentum, adeoque ad Episcopum tamquam ordinarium illius Ministrum spectant, recitare; sed illis emissis, intingant pollicem*

in sacro Chrismate, & ungant baptismatum in summitate capitis in modo Crucis, dicentes Orationem, ex rituali Romano desumptam, quæ sequitur: Deus omnipotens, Patrem Domini nostri Jesu Christi &c. si verò adfuerit Episcopus, & ipse vel simplex Presbyter, adultum quempiam baptizaverit, poterit eundem Episcopus post baptismum, si velit (ac præcipue cum contigerit ab illo baptizari adultum, seu infantem in mortis periculo constitutum) prosequi cetera, quæ ad collationem Sacramenti Confirmationis in Ritualibus pertinent, ita tamen, ut patrinus, vel matrina adhibeatur, & nomen confirmati in libro ad id destinato à Parocho, vel Episcopo adnotetur. Hinc in Ritualibus, quod auctoritate Reverendissimi Domini Patriarchæ propediem est edendum, ante illa verba, quibus juxta ritum nostrum, Confirmitur, in qua Episcopus declaratur, apponenda est admonitio ad simplices Sacerdotes, cum supradicta oratione: Deus omnipotens &c. & altera admonitio ad Episcopos cum ritu conferendi Sacramentum Confirmationis, quem omnino à ritu Baptismi distingui, & separari precipimus.

VI. Et cap. 3. de Sacram. Confirmationis §. 2. „Quia verò tam in nostra, quam in reliquis Orientalibus Ecclesiis, antiquus mos obtinuerat, ut statim post Baptismum etiam Sacramentum Confirmationis conferretur, quemadmodum & in Ritualibus continetur, & à Concilio Laodiceno, his verbis præscribitur, quod oportet eos, qui illuminantur, post baptismum inungi super coelestis Chrismate, & esse regni Christi particeps; hæc tamen in re servandum præcipimus, ac mandamus, quod du-

„dum à Reverendissimis Dominis Patriarchis inunctum est, nosque super de Baptismo monuimus, ne simplices Sacerdotes de cætero præsumant hoc Sacramentum administrare; sed illud Episcopi dumtaxat conferant, illum sacrosanctæ Tridentinæ Synodi canonem præ oculis habentes: Si quis dixerit, sanctæ Confirmationis ordinarium Ministrum non esse solum Episcopum, sed quemvis simplicem Sacerdotem, anathema sit.

CAPUT X.

Rursus de Sacramento Confirmationis, de quo in quadam constitutione Synodali cautum est, ut pueris mox decessuris administraretur.

Non multis antea annis dubitatum, & disceptatum fuit, an sustineretur quædam Synodalis Constitutio, in qua Episcopus declaratur, paratum se esse ad Sacramentum Confirmationis administrandum pueris mox decessuris, ne privarentur incremento gratiæ, & gloriæ, quod certò forent ab eodem consequuturi; quapropter operæ pretium erit, hæc controversiam, utpote quæ ad Synodum pertinet, hic elucidare.

II. Catechismus Concilii Tridentini, jussu S. Pii V. editus, *part. 2. de Confirm. n. 15.* observandum statuit, ut omnibus, post Baptismum Confirmationis Sacramentum administraretur; sed minus expedire, addit, hoc fieri, priusquam pueri usum rationis adepti fuerint; atque ideo decere, ut sacro Chrismate non inungantur, nisi cum ad septimum suæ ætatis annum pervenerint. Contra, Pontificale Romanum, Clementis VIII. primum, deinde Urbani VIII. auctoritate recognoscitur,

300
tum, tit. de confirmandis, tamquam certum ponit, Sacramentum Confirmationis etiam infantibus ab Episcopo administrari; ait enim: *Infantes per paternos ante Pontificem, confirmate volentem, tenentur in brachiis dextris.* Pugnare proinde inter se videntur Catechismus, & Pontificalis; sed omnis cessabit antinomia, si res accuratius, uti docet, expendatur.

III. Extra omnem controversiam est, Sacramentum Confirmationis valide conferri omnibus baptizatis, absque ulla etatis differentia, quod colligitur ex *Can. de his, de Consecrat. dist. 5.* notatque Sotus in 4. dist. 7. *quæst. unice. art. 8.* Certum insuper est, olim tam adulos, quam pueros, statim post Baptismum fuisse confirmatos. Diserte id testantur Tertullianus: *lib. de Baptismo c. 7. & 8.* ubi ait: *Egressi de lavacro perungimur benedicta unctione. . . dehinc manibus imponitur per benedictionem, ad vocant, & invocant Spiritum Sanctum;* Cyprianus *epist. 75. ad Jubajimum;* *Quid nunc quoque apud nos geritur, ut qui in Ecclesia baptizantur, Praepositis Ecclesie offerantur, & per nostram orationem, ac manus impositionem Spiritum Sanctum consequantur, & signaculo Domini confirmantur;* Cyrillus Hierosolymitanus *catechesi 21. mystag. 3. n. 1.* *Vobis quoque similiter, postquam ex sacrorum laticum piscina adscendistis, datum est Chrisma;* Gennadius *de dogmat. Eccles. cap. 52.* *Si parvuli sunt, vel hebetes, respondeant pro illis, qui eos offerunt, iuxta morem baptizandi, & sic manus impositione & Chrismate committunt, Eucharistie mysteris admittantur.* Baluzius in suis notis ad *Reginonem lib. 1. cap. 69.* duos exhibet antiquos codices manuscriptorum Pontificales ex saecul. IX. & X. in quibus ordo confirmandi in-

fantes statim post Baptismum continentur; in eorum enim altero sic legitur: *Statim autem conferretur infans; in altero vero: Si Episcopus adest, statim confirmari eum oportet Chrismate.* Haec eadem disciplina saeculo XIII. licet in Ecclesia nonnulli remitti coepisset, nondum tamen penitus obsoleverat; quod pluribus monumentis demonstrat Martene *de antiq. Eccles. ritib. tom. 1. lib. 1. cap. 2. art. 1. n. 3.* sed subsequenti aetate congruentius visum est, expectare, ut confirmandus rationis usum adeptus fuerit. Concilium Provinciale Mediolanense I. à S. Carolo Borromeo anno 1565. celebratum *part. 2. Actor. Mediol. Eccles. part. 1. pag. 7.* decrevit: *Minoris septennio Confirmationis Sacramentum nemini præbeatur.* Concilium Turonense anni 1583. *cap. 7. tom. 10. Collectionis Harduini col. 1403.* loquens de eodem Sacramento: *Quod ut decentius conferatur, statuit, ne ad illud faciliè minores septennio. . . admittantur.* Concilium Cameracense anni 1586. *tit. 7. c. 2. tom. 9. ejusdem Collectionis col. 2160.* *Non infra septimum, aut octavum annum pueri confirmantur.* Concilium Tolosanum anni 1590. *part. 2. cap. 3. num. 4. tom. 10. Collectionis ejusdem col. 1799.* *Ni summa quaedam impellit necessitas, septenio minores pueri nequamquam veniant ad Confirmationem admittendi.* Tandem Catechismus Romanus *loc. cit.* haec habet: *Illud observandum est, omnibus quidem, post Baptismum, Confirmationis Sacramentum posse administrari, sed minus tamen expedire hoc fieri, antequam pueri rationis usum habuerint. Quare si dudum annus non expectandus videatur, usque ad septimum aetate hoc Sacramentum differri conuenit.*

IV. Hanc tamen disciplinam mutationem; iustis de causis in Ecclesia La-

Latinam invecam, non est amplexa Ecclesia Orientalis; quippe retinet etiam nunc veterem suum Sacramentum confirmationis statim post Baptismum ministrandi, sicuti ex his colligitur, quæ in precedenti capite diximus, testanturque Allatus *de perpet. consens. Eccles. Occid. & Orient. lib. 3. cap. 18.* Thomas à Jesu *de conversion. Gent. lib. 7. cap. 7.* ac Joseph Vicecomes in *observat. Ecclesiast. de antiquis Baptismi ritibus bib. 5. c. 32.* atque de Maronitis, & Syris asserit Naironus in *Evoplia Fidei Catholicae part. 2. cap. 3.* Diversam utriusque Ecclesiae hac in re consuetudinem considerans Pater Drovet *tom. 2. de re Sacramentaria quæst. 9.* inquit: *»Habent suæ consuetudinis idoneas causas Græci, habent & suæ Latini.* *»Illi subjecti magis quam Sacramenti, respectum habentes, voluerunt, »Confirmationem statim post Baptismum conferri; ac nimirum, quidquid gratiæ poterant, promptius neophytis procurarent: isti decori magis, ac dignitati Sacramenti, quam exigentiæ Fidelium, consulentes, eousque differendum statuerunt, donec instructionis capaces nissent, & possent Divini beneficii præmium pro meritis aestimare.* Hanc eandem rationem respexerunt Patres Concilii Colonienis anni 1536. *part. 7. cap. 6. agentes:* *»Cum enim »hoc Sacramentum Confirmationis »non sit necessitatis absolute, convenientius, & utilius dabitur, si addatur admonitio. At antequam infans supra septimum aetatis annum progressus fuerit, parum, aut nihil horum, quæ aguntur, intelligit, ne dicamus, meminert;* *tom. 9. Collectionis Harduini col. 2004.* Prædictas diversas utriusque Ecclesiae diversi ritus causas nos præ-

oculis habuimus, cum in *cit. nostra Constit. 129.* relinquendos diximus Coptos in sua antiqua consuetudine recipiendi Confirmationem statim post Baptismum; sed simul summo perprehendendos, quod à Baptismo, ritu Latino collato, hoc potissimum nomine abliorreat, quod scilicet eorum à Confirmatione administraretur, quod in *ejusdem Constit. §. 5. & 6.* legitur.

V. Verum, ut ad propositum redeamus, quamvis Catechismus Romanus non expedire dicat, ut Sacramentum Confirmationis pueris ante septennium conferatur, non tamen prohibet, ne ullo umquam in eorum isdem conferri queat quod scite perpendentes Suarez in 3. *part. tom. 3. disp. 35. sect. 2.* Sylvius in 3. *part. Divi Thomæ quæst. 72. art. 8.* Layman *Theolog. moral. lib. 3. tractat. 3. c. 5. num. 2.* Diana *part. 3. tract. 4. resol. 19.* Cotonius *lib. 2. de Sacram. controver. 3. cap. 3.* Juevin de *Sacram. dissert. 3. quæst. 8. cap. 1.* Sylvester Maurus *tom. 5. Theolog. lib. 11. quæst. 119. num. 4.* Roncaglia de *Sacram. tract. 3. cap. 3. num. 5.* bon. mem. Cardinalis Godenus *tom. 13. Theolog. pag. 336. num. 6.* alique plurimi affirmant, sanctè ac licitè, etiam juxta presentem disciplinam, sacro Chrismate inungi pueros ante septennium, cum aut prævidetur futura diutina absentia Episcopi, aut iidem versantur in discrimine vitæ, aut alia urget necessitas, seu juxta causa.

VI. Et profectò, quod Confirmatio non sit deneganda pueris ante septennium, si tali morbo laboret, ut decessuri prævideantur, aperte deducitur ex D. Thoma 3. *part. quæst. 73. art. 8. ad 4. ubi docet, etiam pueris morituris hoc Sacramentum dandum esse: Ut confirmati decedentes, major-*

rem gloriam consequantur, sicut & hic majorem obtinent gratiam; quod nos ipsi advertimus, & cum eodem Angelico Præceptore tradidimus in nostra Inst. 6. ac pluribus prosequitur recens Auctor Cathalanus tom. 7. in Pontificale Romanum pag. 227. num. 22. Licet enim Confirmatio non sit pueris ante usum rationis necessaria ad pugnam tunc subeundam pro Fide Christi, non est tamen inutilis; cum quia auget illis gratiam; tum quia eis jus tribuit ad accipiendam gratia auxilia, quibus suo tempore roborentur ad sustinendam pugnam pro casu, quo ex morbo convalescant; quamobrem Duhamel tom. 5. Theolog. tract. de Sacram. dissert. 7. c. 1. postquam docuit, expedire, ut Sacramentum Confirmationis conferatur habentibus usum rationis, id limitat in infantibus constitutis in mortis articulo, quibus laudabiliter conferri affirmat.

VII. Quod verò, præter periculum mortis, alia insuper adesse possit justa causa, ob quam confirmatio pueris ante usum rationis ministreretur, asserunt Patres Concilii Mediolanensis V. part. 1. Actor. Eccl. Mediol. part. 1. pag. 220. ubi explicantes decretum editum in Concilio Mediolanensi, quod nos supra retulimus, hæc habent: *Alio decreto, quod in Concilio Provinciali primo sanctissimus, cautum est, ne Confirmationis Sacramentum iis præberetur, qui ante septem minores nati sunt; si tamen Episcopus, ob aliquam causam justam, atque adeo necessariam, percipit infirmos, & periclitantes, quibus ait, sicut Baptismatis gratia succurrendum, ita incunctanter donum Spiritus Sancti est tradendum; de qua re plura Gilbert consult. Canon. tom. 2. consult. 2. de Sacramento Confirmationis.*

VIII. Ex his porro planè conflat

tur, nullam esse contrarietatem, nullam antilogiam inter Catechismum, & Pontificale Romanum. Catechismus prohibet, ne regulariter Sacramentum Confirmationis conferatur pueris ante septennium; Pontificale supponit, quod in aliquo extraordinario casu, justaque urgente causa possit idem conferri. Quæ traduntur in Catechismo, constituunt regulam; quæ adduntur in Pontificali, constituunt limitationem regulæ. Quibus positis, si Episcopus in suis constitutionibus decreverit, paratum se esse ad conferendum Sacramentum Confirmationis pueris, & infantibus baptizatis, sed constitutis in mortis periculo; aut juberet, ut sibi Sacramentum Confirmationis ministrato, in hoc, aut illo loco suæ Diocesis, exhibeantur pueri, & infantes, cum facilis ad eos in posterum sibi non sit futurus accessus, vel propter sui ingruentem ætatem, vel propter eorum distantiam à civitate, aut propter itineris difficultatem, nihil profectò in hujusmodi Constitutionibus Synodalibus videretur reprehendendum; cum in præfatis circumstantiis non sit locus regulæ tradite in Catechismo, sed potius limitationis ejusdem regulæ, de qua in Pontificali. Cujus quidem limitationis exemplum præbuit Concilium Parisiense anni 829. can. 37. tom. 4. Collectionis Harduini col. 1718. ubi à lege decernente, ut Baptismus, & Confirmatio dumtaxat conferantur tempore Paschatis, & Pentecostes, excepit infirmos, & periclitantes, quibus ait, sicut Baptismatis gratia succurrendum, ita incunctanter donum Spiritus Sancti est tradendum; de qua re plura Gilbert consult. Canon. tom. 2. consult. 2. de Sacramento Confirmationis.

IX. Tria tamen advertere debet

Episcopus

Episcopus: primò, ne in sua Constitutione quidquam dicat, quo insinuat videatur necessitatem, seu præceptum suscipiendi Sacramentum Confirmationis in ea ætate, & statu; secundò, ut Sacramentum administret ea dignitate, cui consulere voluit Ecclesia, cum illud negavit infantibus ante adeptum usum rationis, quemadmodum supra audivimus à Drover; tertio tandem, ne postquam paratum se dixit ad Confirmationem conferendam omnibus pueris, positis in vitæ discrimine, libenter occurrat ad nobiliores, sibi que bene visos, & irrederet ad pauperes, aliosve de infima plebe; hoc siquidem fieret cum acceptione personarum, & multorum scandalo; à qua quidem personarum acceptione quantum sit abhorrendum, præcipue in Sacramentorum administratione, ex iis colligitur, que habentur in nostra Constitut. 107. p. 410. & pag. 417. Bullar. tom. 1.

CAPUT XI.

De eitis audis in Synodo questionibus Theologicis circa Sacrosanctum Eucharistiæ Sacramentum; ubi de Viatico exhibendo, necne his, qui eandem die Eucharistiam susceperunt; item de Communionis danda reis capite damnatis, & deneganda peccatoribus publicis & manifestis.

Neminem Episcoporum adeo desipere putamus, ut velit in sua Synodo ne leviter quidem questiones attingere, quæ de sanctissimæ Eucharistiæ effectibus moventur à Scholasticis, atque in utramque partem versantur. Eiusmodi esset illa ex. gr. utrum Eucharistia æqualem conferat gratiam, ex opere operato, eam summentibus sub utraque specie, quam

sub una tantum accipientibus. Hanc quippe controversiam teste Francisco Blanco, Archiepiscopo Compostellano, qui Concilio Tridentino interfuit, & cujus, tacito nomine, meminit Henriquez de Sacram. lib. 8. cap. 44. §. 5. in margine, declinare voluere Patres Tridentini, cum sess. 21. de Communione &c. cap. 7, disserentes de fructu, quem Fideles è sanctissimæ Eucharistiæ percipiunt, cautè dixere: *Nulla gratia, necessaria ad salutem, eos defraudari, qui unam speciem solam accipiunt; noluerunt siquidem definire, an isti tota ubertate participes fierent gratia, qua donantur illam sub utraque specie degustantes. Non solum autem inutile, sed incongruum esset, in Diocæsana Synodo questionem tractari, quam Tridentini Patres reliquerunt intactam. Similis nature, & adhuc ipsi opinione posta est alia controversia, quam Theologi examinant: num scilicet sanctissimæ Eucharistiæ causæ per accedens primam gratiam; hoc est, an Fidelis prudenter existimans, se esse in gratia, si ad Eucharistiam saltem atritus accedat, consequatur remissionem lethalium, quorum est invincibiliter oblitus. Enimverò irrisionibus se exponeret Episcopus, qui inter hæc Scholasticorum trias esse implicaret, præsertim cum de rebus agatur, quæ unice pendent à Divina institutione, nobis hæcenus per Ecclesiam non manifestata. Satis igitur erit, ejusmodi inutilibus questionibus prætermittis, unice insistere, ut Patrochi, cæterique animarum Rectores crebrò in Fidelium memoriam revocent præceptum Apostoli 1. ad Corinth. 11. Probat autem se ipsum homo, & sic de Pane illo edat, & de Calice bibat. Qui enim manducat, & bibit indigne, judicium sibi manducat, & bibit, non adjuvans Corpus Domi-*